

DEEL 1

Mama en papa

1. Ruzie

Mama en papa maken weer ruzie.
Dat gebeurt de laatste tijd steeds vaker.
Ik vind dat helemaal niet leuk.
Soms kibbelen en vitten ze alleen maar.
Maar nu en dan gaat het er ook luid en heftig
aan toe.

Veel te luid.
En veel te heftig.
Zoals daarnet.

Papa zegt dan tegen mama dat ze niet zo hoeft
te schreeuwen.

Maar mama schreeuwt dan dat ze niet schreeuwt.
Als mama en papa ruzie maken, krijg ik altijd
zo'n eng knijpend gevoel in mijn maag.

Alsof iemand een koord om mijn buik almaar
strakker aanspant.

Vroeger stopte ik mijn vingers in mijn oren.

Maar de laatste weken trek ik naar mijn kamer.

Ik zet dan mijn radio keihard terwijl ik een
boek lees of speel met een nieuw stuk speelgoed
dat papa heeft meegebracht.

Papa is veel weg, naar het buitenland.
Vooral naar Portugal.
Voor zijn werk.
Als hij terugkomt heeft hij altijd een cadeautje
mee voor mij.
Mama noemt dat “compensatie”.
Als papa thuis is, voetbalt hij altijd met mij.
Dat vind ik superleuk!
Ik ben dol op voetballen.
Later wil ik Rode Duivel worden en de wereld-
beker winnen.
Dan moet ik wel elke dag trainen, zegt papa.
Dat doe ik dan ook.
Samen met hem.
Als hij er is tenminste.
Zo niet, dan train ik in mijn eentje.
Of met mijn schaduw.
Jammer genoeg heb ik geen broers of zussen,
zoals mijn klasvriend Kobe.
Die heeft twee oudere broers en twee jongere
zussen.
Maar papa vindt dat één kind genoeg is.
En mama is allergisch voor huisdieren.
Dus heb ik ook geen poes of een hond.
Of een chinchilla, zoals Kobe.
Dat is een raar beest.
Die chinchilla bedoel ik, niet Kobe.

Vorige week was het “Dag van het Huisdier”.

Kobe had dan zijn chinchilla mee naar school gebracht.

Hij is gek op dat beest, dat hij Kareltje heeft genoemd.

Ik vind een poes of een hond dan toch veel leuker.

Zo een chinchilla lijkt wel een kruising van een rat en een konijn.

En het rook ook raar, naar die kakbruine smurrie die mijn andere klasgenoot Sander altijd op zijn boterhammen heeft.

We zitten met zestien in mijn klas.

Vier jongens: Kobe, Odiel, Sander en ik.

En twaalf meisjes.

Dat is niet echt leuk.

Al voetballen Souad, Kimberly en Floor tijdens het speelkwartiertje altijd met ons mee.

Die laatste twee zijn wel niet zo goed.

Maar Souad kan aardig met een bal overweg, moet ik eerlijk toegeven.

Ze speelt een stuk beter dan Sander, die de bal altijd veel te hoog schopt.

En soms speelt ze even goed als Odiel. Hij is een van onze beste spelers.

Souad scoorde vorige vrijdag tijdens het speelkwartiertje vier doelpunten, waarvan twee hele mooie.

Zij speelt dus echt heel goed.

Al blijft voetbal een mannensport.

Of niet?

Souad heeft geluk.

Ze is samen met haar ouders en broer vorige maand verhuisd naar de stad.

Daar gaat ze nu naar de voetbaltraining en speelt ze elke week op zaterdag mee met de U13 van de plaatselijke club.

Helaas is er hier in ons dorpje geen voetbalploeg.

Ik...

‘Eten, Free!’ roept mama beneden aan de trap boven de muziek uit.

Ik sla *De Vlammeende Modderduivels*, het boek dat we moeten lezen van juf Démi dicht, wip van mijn bed, zet de radio uit en sjok de trap af.